

Eh, kad se sjetim

Rano je jutro,
osjećam miris svježeg trave.
Gledam u daljinu,
vidim svjetlucave biserne kapljice,
presijavaju se priko livada i polja.

Prostrano dvorište,
ograđeno starim drvenim plotom.
Visoki štagalj,
zidan crvenom ciglom –
imanje to je pradidova mojih.

Gledam pust kokošinjac
i sjetim se malih žutih pilića,
sjetim se mnogobrojnih kokoši i pijetlova
koji su me ganjali po dvorištu,
kokodakali od jutra do mraka,
dok sam ja plaho poskakivala isprid njih,
svojim malim, bosim, brzim nožicama.

Gledam napušteni svinjac
i sjetim se rumenih prašćića,
sjetim se velikih krmača i ostalih svinja,
koji su roktali čim netko remeti njihov mir.
Sjećam se tih neobičnih glasanja
dok ih moj did hrani kukuruzom i napojem.
Sjetim se cmakanja vode i brčkanja blata
po kojem su gacala ta divna stvorenja.

Gledam prostrani voćnjak
i sjetim se pradida i njegove kose sijede,
u smeđem odijelu dok vuče svoje noge teške,
stalno obilazeći razgranata stabla, sijekući grančice,
okopavajući plodne ravnice, sakupljajući za nas, dicu dragu, plodove mirisne i sočne.

Gledam vrt i baščicu,
sjetim se prabake pognutih leđa
koja je od jutra do sutra nosila motiku,
i stalno nešto kopala i okopavala.
Sjetim se njene pregače koja je uvijek bila prepuna
zrelih plodova od kojih je u trenu skuhati znala
svježu, ukusnu i mirisnu hranu.

Eh, da, sjetim se kako u tom slavonskom selu,
još prije koju godinu, nije bilo ovako pusto.

Stela Kulić, 8. razred
Mentorica: Maja Šimić
Školska knjižničarka: Jasna Livada
Osnovna škola Đuro Pilar, Slavonski Brod

Rječnik

priko – prijeko

did – djed

uvik – uvijek

pradid – pradjed

isprid – ispred

dicu – djecu